

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

M. V.,

zastoupený Mgr. Alicí Kubíčkovou, LL.M., advokátkou
se sídlem Za Poříčskou branou 375/22, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému

Ministerstvo obrany,
se sídlem Tychonova 1, 160 01 Praha 6,

**o žalobě proti rozhodnutí náměstka pro řízení Sekce ekonomické a majetkové Ministerstva
obraný ze dne 8. 3. 2017, č. j. SpMO 8713-11/2017-8201,**

takto:

- I. Rozhodnutí náměstka pro řízení Sekce ekonomické a majetkové Ministerstva obrany ze dne 8. 3. 2017, č. j. SpMO 8713-11/2017-8201, a rozhodnutí ředitele Agentury služeb ze dne 28. 12. 2016, č. j. 208-3/2016-5810, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu.

1. Žalobce podal dne 12. 7. 2016 u ředitele Agentury služeb žádost o proplacení služeb nad základní dobu služby podle § 153 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále také jen „zákon“). V této žádosti se domáhal proplacení služeb konaných nad základní týdenní dobu služby (dále jen „služby přesčas“), nařízených podle § 29 zákona, a to za léta 2013 až 2016. Žalobce ve své žádosti poukázal na relevantní právní úpravu a odkázal rovněž na judikaturu správních soudů, která jím uplatňovaný nárok podporuje s tím, že žalobci měly být nařizovány služby přesčas dlouhodobě a pravidelně na základě předem stanovených určení služeb zachycených zejména v tzv. rozpisech výjezdů techniky, a to bez jakéhokoliv zdůvodnění, a aniž by byl dán důležitý zájem služby ve smyslu § 29 zákona. V žádosti rovněž odkázal na podkladové materiály (důkazy), které jsou k dispozici u vojenského útvaru.
2. Ředitel Agentury služeb žádost rozhodnutím ze dne 28. 12. 2016, č. j. 208-3/2016-5810, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) zamítl. V odůvodnění je uvedené: *„Agentura služeb zabezpečuje flexibilně úkoly v rámci přepravy zabezpečovaných organizačních celků Ministerstva obrany a činností vojáků z povolání, které jsou pevně stanoveny v ročním plánu Agentury služeb, je minimum. Jedná se pouze o tematická zaměstnání (např. střelby, školení), které nařizuje a stanovuje přímo ředitel Agentury služeb. Hlavní činností vojáků z povolání u Agentury služeb je přeprava osob a materiálu a její majoritní část probíhá v pevně nastavené době služby tj. od 7:45 do 16:15 hod. Prováděné jízdy však nelze časově pevně ohraničit, protože jako služba je plnění úkolů závislé zejména na požadavcích zabezpečovaných organizačních celků a vývoji jednotlivých dílčích akcí v reálném čase.“* Dále podrobněji popisuje způsob běžného fungování Agentury služeb, které se obecně vyznačuje větší mírou nepředvídatelnosti a nutností reagovat na aktuální potřeby (dle požadavků jiných organizačních celků, pro které je Agentura služeb servisní organizací stran přepravy), a to i přesto, že je v týdenním předstihu zpracováván „týdenní plán použití VTM“ (uzavírán vždy ve čtvrtek do 10:00 na následující týden). Tento plán je ale pouze orientační, přesnou délku služby nelze (s ohledem na to, že požadavek ze strany jiné organizační složky je teprve dodatečně konkretizován) předvídat. Ředitel Agentury služeb dále uvádí mimo jiné následující: *„V průběhu plnění úkolů v zabezpečení dopravní obslužnosti dochází k mimořádným výjezdům (neplánovaným), které je však v důležitém zájmu služby nezbytné zabezpečit. Podle prioritního požadavku jsou podle možností přidělována vozidla s přihlédnutím ke schválenému „Týdennímu plánu použití VTM“, dále dochází i ke změnám v rámci již schváleného plánu použití techniky tzn. již přidělená jízda je řidiči odebrána a je mu přidělena jiná (důvodem je např. zdravotní indispozice, odpočinek před jinou jízdou, případná oprava techniky). Tyto změny nelze předvídat, a to včetně dne, kdy má probíhat vlastní jízda, mnohdy i před nebo při přistavení vozidla, kdy dojde ze strany uživatele k upřesnění požadavku. Každá tato situace je řidiči oznámena a řidič je dle možností předem srozuměn s průběhem plnění úkolu a to jak ze strany jeho přímého vedoucího, tak i ze strany řízení provozu techniky. Z výše uvedeného postupu je jasné, že není možno plně nastavit a dodržovat plán plnění dopravní obslužnosti. Změny situace a plnění úkolů jsou nepředvídatelné, probíhají podle aktuálních potřeb při zabezpečování bezpečnosti státu a dílčích úkolů rezortu Ministerstva obrany a Armády České republiky.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

3. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 3. 2017, č. j. SpMO 8713-11/2017-8201 odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil (dále jen „napadené rozhodnutí“). Odůvodnění se v zásadě shodovalo s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí.
4. Žalobce se s tímto výsledkem nespokojil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 20. 4. 2017 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce v žalobě opakovaně uvádí, že mu v letech 2013 až 2016 byly opakovaně nařizovány služby přesčas podle § 29 zákona o vojácích z povolání, a to se souhlasem služebního orgánu na základě služeb předem určených zejména prostřednictvím tzv. rozpisů výjezdu techniky, přičemž tyto služby přesčas nebyly žalobci nijak zdůvodněny. Za takto vykonané služby přesčas nebylo žalobci poskytnuto ani náhradní volno, ani vyplaceny příslušné platové náležitosti.
6. Žalobce zpochybňuje tvrzení ředitele Agentury služeb o způsobu fungování agentury, zejména uvádí, že plán výjezdu techniky je sestavován vždy s týdenním předstihem (plán na následující týden je uzavřen nejpozději dopoledne pátku předchozího týden).
7. Žalobce dále odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41, a ze dne 26. 9. 2013, č. j. 4 Ads 55/2013-59. Podle prvně citovaného rozsudku může být služba přesčas nařízena pouze za splnění 4 kumulativních podmínek: a) důležitý zájem služby, b) z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti takové služby, c) odůvodnění přijetí tohoto opatření a d) maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce. Žalobce uvádí, že s ohledem k nutnosti splnění takovýchto podmínek představuje služba přesčas zcela výjimečné opatření umožňující výkon služby nad rámec základní doby služby pouze v ojedinělých případech a zcela výjimečných a nepředvídatelných situacích. V žádném případě nelze tento institut zneužívat plošně a řešit tak dlouhodobý nedostatek personálních kapacit. Tento rozsudek se sice vztahuje k zákonu č. 361/2013 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, druhý citovaný rozsudek ale explicitně stanovil, že se závěry předchozího je nutné analogicky aplikovat i na služby přesčas nařizované dle zákona o vojácích z povolání. Uvedený závěr potvrzuje i pozdější rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 7. 2015, č. j. 22 Ad 20/2014-69.
8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 23. 6. 2017 na podanou žalobu nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Agentura služeb je mezi jinými vojenskými útvary specifická. Velitelé běžných vojenských útvarů mají v kompetenci plánovat a realizovat veškeré činnosti a služební doba podřízených vojáků je skutečně v jejich gesci. U Agentury služeb se plnění úkolů přeprav a pracovní režim řidičů odvíjí od jednotlivých pracovních úkolů každého organizačního celku rezortu. Podřízení vojáci – řidiči – jsou sice v obecné kompetenci ředitele Agentury služeb, avšak v okamžiku přistavení vyžádaného služebního vozidla podléhají tzv. veliteli vozu, tedy osobě, která si jízdu vyžádala a jejímiž pokyny se řidič až do ukončení jízdy řídí.
9. Dále ve vztahu k „týdenní mu plánu požití VTM“ uvedl, že nelze rigorózně nastavit a dodržovat plán plnění dopravní obslužnosti Agentury služeb, který je dán plněním úkolů zaměstnance jiného organizačního celku (např. délkou jednání, které sám neřídí). Dále uvádí, že dle statistiky Agentury služeb je asi 40 – 60 % jízd tvořeno operativními a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nepředvídanými cestami. I u plánovaných cest je však jejich harmonogram pouze předpokládán a uzpůsobuje se momentální situaci a potřebám uživatelů. Dále uvádí, že asi 90 % jízd zajišťovaných Agenturou služeb slouží k zajištění přepravy osob (kde je riziko neočekávaných změn a úprav), pouze asi 10 % jízd se týká přepravy materiálu (u kterých je větší předvídatelnost).

10. Dále uvedl, že žalobcem uplatněné nároky je třeba rozdělit do dvou kategorií, těch, které se vztahují k službám přesčas v období do 30. 6. 2015 a těm po tomto datu (k 1. 7. 2015 totiž došlo k novelizaci zákonné úpravy). Uvádí, že za služby přesčas do 30. 6. 2015 (limit 150 hodin) již žalobci určité plnění poskytnuto bylo; v období po 30. 6. 2015 neobsahuje právní úprava základ pro žalobcem uplatněný nárok.

III.

Posouzení žaloby

11. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
12. Městský soud ve věci nenařídil jednání, neboť shledal důvody pro zrušení rozhodnutí správních orgánů pro vady řízení podle § 76 s. ř. s., dle kterého *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem*
 - a) *pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,*
 - b) *proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění,*
 - c) *pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*
13. Podle § 29 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, *[v]yžaduje-li to důležitý zájem služby, je voják povinen konat službu nad základní týdenní dobu služby. Služba nad základní týdenní dobu služby se může konat jen na rozkaz nadřízeného nebo s jeho souhlasem.*
14. Podle § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) ve znění účinném do 31. 12. 2017, *[p]říslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídít výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.*
15. Projednávaný případ se věcně týká uplatnění nároku na proplacení služby přesčas na základě § 29 zákona o vojácích z povolání. Městský soud ve shodě s žalobcem uvádí, že na posouzení, zda taková služba přesčas byla nařízena v souladu se zákonem, se uplatní stejná kritéria, jaká se uplatní v případě služeb přesčas nařizovaných příslušníků ozbrojených sborů podle § 54 zákona o služebním poměru.
16. Uvedený závěr je logickým důsledkem v zásadě shodné textace obou ustanovení a má již oporu i v dřívější judikatuře správních soudů. Nejvyšší správní soud tak v rozsudku ze dne 26. 9. 2013, č. j. 4 Ads 55/2013-59 (č. 2952/2014 Sb. NSS), uvedl (zvýraznění doplnil

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

městský soud): „*Nejvyšší správní soud na okraj dále poukazuje i na svou judikaturu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. 4 Ads 11/2013-41) týkající se nařizování práce přesčas příslušníkům bezpečnostních sborů bez splnění podmínky důležitého zájmu služby dle § 54 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Nejvyšší správní soud v takových případech opakovaně dospěl k závěru, že důsledky nesprávného postupu služebních funkcionářů, kdy tito nařizují v rozporu se zákonem práci přesčas, nemohou jít k tíži dotčených příslušníků, kteří práci přesčas museli vykonat. V takových případech musí být práce přesčas těmto příslušníkům proplacena, bez přihlédnutí k § 112 odst. 2 služebního zákona, který stanoví, že základní plat příslušníka zahrnuje i případně nařízenou práci přesčas v rozsahu do 150 hodin ročně. Jakkoli se v řešeném případě jedná o odlišnou věc, obdobná je obecná povaha sporu. Bezpečnostní sbory, respektive armáda, vytvořily k dodržení limitů finančních prostředků vyčleněných ve státním rozpočtu pro jejich provoz, praxi, která v rozporu s příslušnými služebními předpisy finančně poškozují příslušníky bezpečnostních sborů, respektive vojáky.*“

17. Správní soudy potom v případě zákona o služebním poměru dovodily následující podmínky k tomu, aby službu přesčas nařízenou v *důležitém zájmu služby* (tedy podle § 54 zákona o služebním poměru) bylo možné považovat za zákonnou (uvedené vychází ze závěrů rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, ze dne 20. 8. 2010, č. j. 10 A 34/2010 – 28, které byly následně potvrzeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011 – 126): 1) musí zde být důležitý zájem služby, 2) z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas, 3) odůvodnění přijetí tohoto opatření a 4) maximální rozsah do 150 hodin v kalendářním roce, popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu.
18. Posouzení splnění těchto podmínek i ve vztahu ke konkrétním situacím, které mohou či naopak nemohou zakládat *důležitý zájem služby*, je řešeno již v poměrně bohaté judikatuře správních soudů, k jejíž rekapitulaci ale není v nynější věci důvod ani prostor. Předně je totiž třeba zdůraznit, že posouzení oprávněnosti nařízení služby přesčas ve smyslu § 29 zákona o vojácích z povolání se musí zakládat na posouzení konkrétních okolností spojených s tou kterou službou přesčas. Je proto nutné, aby si správní orgán rozhodující o příslušné žádosti opatřil k jednotlivým službám přesčas podklady a u každé z nich vyhodnotil, jestli důležitý zájem služby dán byl či nikoliv.
19. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41 (č. 2900/2013 Sb. NSS), obecně vymezil, jaký důkazní standard je v tomto ohledu vyžadován: „*Proto je nezbytné, aby vedoucí příslušník u každé služby přesčas uvedl konkrétní důvod, proč ji nařídil. S ohledem na zmíněnou neformálnost rozhodování o službě přesčas a její četnost nelze zajisté vyžadovat, aby odůvodnění jednotlivé služby přesčas mělo parametry, které služební zákon stanovuje pro odůvodnění rozhodnutí vydaného v řízení ve věcech služebního poměru. Nicméně po vedoucím příslušníkovi je možné žádat alespoň rámcové vymezení určitého důvodu pro nařízení služby přesčas a stručný písemný záznam o tomto důvodu, například v knize služeb. Takový požadavek umožňuje posouzení zákonnosti nařízení služby přesčas v řízení ve věcech služebního poměru a v soudním řízení správním a zároveň nepřináší výraznější administrativní zátěž, která by obrožovala plnění jiných úkolů vedoucích příslušníků bezpečnostních sborů.*“
20. V nyní posuzované věci ředitel Agentury služeb své rozhodnutí založil zřejmě toliko na vlastní zkušenosti s chodem útvaru, jehož je velitelem. Ve správním spisu se totiž nenachází žádné podklady vztahující se k jednotlivým službám přesčas, jichž se žalobcem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

uplatňovaný nárok týká (žalobce je ve své žádosti ze dne 12. 7. 2016 vymezil generálně, jako všechny služby přesčas, které konal v letech 2013 až 2016). Ve správním spisu se rovněž nenachází žádné podklady, ze kterých by bylo možné dovodit, jakým způsobem probíhá plánování služeb u Agentury služeb, jaký je běžný způsob její práce apod. Právě skutečností, jakým způsobem je práce u Agentury služeb běžně organizována, přitom její ředitel v prvostupňovém rozhodnutí výlučně argumentuje. Žalovaný následně tuto argumentaci pouze přebírá, aniž by ji o konkrétní podklady doplnil. Ředitel Agentury služeb ani nevymezil relevantní zákonná ustanovení, na jejichž základě se nárok, který žalobce vznesl, posuzuje.

21. Městský soud konstatuje, že takové rozhodnutí (a to jak prvostupňové tak napadené) nemůže obstát, protože na jedné straně pro tvrzení v něm obsažené nelze ve správním spisu nalézt oporu (to se týká obecných konstatování stran organizování a způsobu práce Agentury služeb), na druhé straně se potom správní orgány některými důležitými okolnostmi vůbec nezabývaly, a neshromáždily za tímto účelem tedy ani žádné podklady (to se týká posouzení každé jednotlivé služby přesčas). Z uvedeného důvodu městský soud nemohl než napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušit s odkazem na důvody uvedené v § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
22. V dalším řízení tedy správní orgány nejprve identifikují jednotlivé služby přesčas, které žalobce v letech 2013 až 2016 konal, dále k nim shromáždí podklady, které budou vypovídat o důvodech, pro které byla každá jednotlivá služba přesčas nařízena. V případě, že své rozhodnutí budou chtít založit na analýze fungování útvaru (Agentury služeb), potom shromáždí i podklady, které budou v dostatečné míře o způsobu jeho fungování vypovídat; obecná tvrzení založená na zkušenosti konkrétních služebních funkcionářů nejsou přezkoumatelná (nejsou obecně známou skutečností), a z toho důvodu jsou zásadně nepostačující. Na základě takto shromážděných podkladů potom správní orgány zhodnotí, zda žalobci svědčí jím vznesený nárok či nikoliv; za tímto účelem vymezí relevantní zákonná ustanovení, která budou aplikovat, a vycházet budou rovněž z jejich interpretace podané správními soudy v poměrně bohaté judikatuře (s vědomím, že na posuzovaný případ se vztahují i závěry správních soudů učiněné v typově stejných sporech řešených v režimu zákona o služebním poměru).
23. Městský soud má vzhledem k zásadním nedostatkům řízení před správními orgány a tedy i zásadním nedostatkům napadeného a prvostupňového rozhodnutí jen velmi omezenou možnost vyjádřit se k argumentaci, na které bylo napadené rozhodnutí (a před ním rozhodnutí prvostupňové) založeno. Rekapituluje proto toliko relevantní závěry dřívějších rozhodnutí správních soudů, ze kterých (mimo jiné) budou správní orgány v dalším řízení vycházet.
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 153/2018-46, konstatoval, že ani nepředvídatelnost či nepravidelnost a různost úkolů, který určitý útvar Policie ČR musí zabezpečovat, nezakládá *důležitý zájem služby*, pokud je takováto nepředvídatelnost běžnou součástí činnosti daného útvaru. Konkrétně Nejvyšší správní soud konstatoval (bod 32 rozsudku): „*Ani odkaz na nepravidelnost a různost bezpečnostních akcí nemůže obstát, neboť nepravidelnost a různost je přirozenou součástí ochrany ústavních činitelů, kteří se z podstaty své profese účastní nepravidelných a různých akcí.*“
25. Z uvedeného právního názoru vycházel i Městský soud, který ve svém nedávném rozsudku ze dne 27. 5. 2020, č. j. 8 Ad 4/2016-25, uvedl (bod 75): „*Městský soud je ve světle citované*

judikatury toho názoru, že bezpečnostní akce jako byly ty zajišťované dne 25. 1. 2012 a 5. 2. 2012 nebyly v činnosti ÚOÚČ nikterak výjimečné; naopak jednalo se o vcelku pravidelnou (být konkrétně dopředu ne vždy předvídatelnou) součást činnosti útvaru. S těmito bezpečnostními akcemi tudíž muselo či mělo být u ÚOÚČ počítáno a měly jim být uzpůsobeny i standardní personální kapacity. Tyto bezpečnostní akce tedy samy o sobě nezakládají důležitý zájem služby pro nařízení služby přesčas ve smyslu § 54 odst. 1 zákona. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze v případě, že by uvedené bezpečnostní akce bylo třeba zajistit v situaci, kdy byl bezpečnostní sbor mimořádně oslaben z dalších důvodů (např. vícero bezpečnostních akcí najednou; osoby v pracovní neschopnosti apod.).“

26. Městský soud tedy s ohledem na citovaná rozhodnutí správních soudů obecně – a účelně ve vztahu k dalšímu řízení před správními orgány – konstatuje, že *důležitý zájem služby* nemůže být dán tehdy, pokud by se zakládal pouze na okolnostech, které jsou pro běžnou činnost konkrétního útvaru typické. Pokud je tedy pro činnost útvaru vysoká míra nahodilosti či nepředvídatelnosti obvyklá, potom je třeba takovému modu uzpůsobit způsob organizování služeb (případně personální kapacity). Takovouto situaci nelze obecně řešit systematickým nařizováním služeb přesčas ve smyslu § 29 zákona o vojácích z povolání. *Důležitý zájem služby* může být dán, pouze pokud je splněna podmínka *výjimečnosti*. Tato podmínka nemůže být z definice splněna, pokud se jedná o obvyklý režim fungování konkrétního útvaru.

IV.

Závěr a náklady řízení.

27. S ohledem na shora uvedené městský soud napadené rozhodnutí na základě § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil. Vzhledem k tomu, že shodnými vadami bylo zatíženo rovněž prvostupňové rozhodnutí, resp. řízení, které vedlo k jeho vydání, rozhodl městský soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušit i je.
28. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. dále městský soud rozhodl věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení s tím, že žalovaný bude v dalším řízení v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným městským soudem v tomto rozsudku.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 6 800 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 8 228 Kč a dále 3 000 Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. srpna 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.